

MINTÁZATOK

DEÁK 17
YOUTH ART GALLERY | GYERMEK ÉS IFJÚSÁGI
GALLERY | MŰVÉSZETI GALÉRIA

MINTÁZATOK / PATTERNS

2022. 06. 23 - 2022. 09. 03.

Kiállító művészek / Exhibiting artists: BENCZÜR Emese, CHILF Mária, IMRE Mariann, KUSNYÁR Eveline, LŐRINCZ Lili Hanna, MAKOVECZ Anna, METZING Eszter, MOLNÁR Judit Lilla, PITTMANN Zsófi, RICHTER Sára, SZABÓ Eszter Ágnes, SZIRMAY Zsanett, TÓTH Márton Emil, VIGH Krisztina

Kurátor / Curator: KISS-VÁNYA Zsófia

ELŐSZÓ

„Becsüld meg őt, a büszke nőt!”

A Deák17 Galéria alapvető koncepciója az, hogy behívja a fiatalokat a kiállítóterekbe, a kortárs képzőművészeti szféra világába. Missziónk szerint nemcsak megismertetni, hanem megszerettetni és megértetni is szeretnénk a kortárs művészetet a gyermek- és diákkorosztállal.

A Mintázatok című kiállítás ugyanakkor egy olyan közeget és témát érint inkább, ami e célcsoportunk, a gyermekvilág mögött áll. A kiállítást sokféleképp lehetne értelmezni – ahogy azt megteszik ebben a kiadványban is mellettem mások –, engedjék meg, hogy én egy nagyon is személyes oldalt emeljek most ki. A tárlat egy hagyományosan női tevékenységet és technikát állít a központba, az alkotásokban pedig a női, sokszor az anyai feladatok, munkák, szándékok köszönnek vissza és kerülnek szimbolikusan és szó szerint is piederstálra.

A gyakran végeláthatatlan hosszú kötelességteljesítés, amikor az ember lánya már azt is csak a terítőbe hímzi, hogy "szünetet akar tartani". A popsitörlés és a betegápolás tevékenysége, ami a hímzés által felmagasztosul és virágba borul. Az egészséges gumicukorfőzés és a betonkemény női, anyai szívek ereinek vörös lüktetése, amikor a fazék mellett csilingelő muzsikává válik az áttört függöny csipkemintázata.

Mindig releváns kérdés, hogy milyen mintát – mintázatokot – mutatunk a gyerekeknek. Hogy hogyan tudjuk átadni a tradíció tiszteletét és eközben kreatív és kritikus gondolkodásra bízgatni őket. E kiállítás és az olvasó kezében tartott katalógus számos izgalmas alkotáson keresztül, kiváló művészek közvetítésében, nagyszerű kurátori összeállításban többek között erről is szól.

Büszkén ajánlom.

GARAMI Gréta

igazgatóhelyettes, Deák17 Gyermek és Ifjúsági Művészeti Galéria

FOREWORD

“Appreciate her, the proud woman!”

The basic concept of the Deák17 Gallery is to draw young people into the exhibition spaces, into the sphere of contemporary fine arts. Our mission is not only to make children and students familiar with contemporary art, but also to get them to like it and understand it.

However, the Patterns exhibition touches on a medium and a topic that supports our target group, the world of children. The exhibition places at its center an activity and technique that is traditionally practiced by women, and in the works, the feminine, often motherly, tasks, labors and intentions are referred to and showcased symbolically and literally.

The exhibition may be interpreted in a number of ways – as others do in this publication beside me –, allow me to highlight a very personal side that is genuinely present in the exhibited works. The often incessantly long fulfillment of duties, when one’s daughter embroiders into the tablecloth that she ‘wants to break free’. The acts of wiping bottoms and nursing sick children that is exalted and blooms through embroidery. The preparation of healthy gummy candy and the red, pulsating veins of feminine, maternal hearts, hard as concrete, when the lacework patterns of the curtains are transformed into chiming music next to the pot.

An issue that is always relevant is what examples – patterns – we show to our children. How we can convey respect for tradition while at the same time encouraging them to think creatively and critically. This exhibition and the catalog in the reader’s hands addresses this, among other issues, through a number of exciting works, the relaying of outstanding artists, and a marvelous curatorial compilation.

I recommend it highly.

Gréta GARAMI

Deputy director, Deák17 Youth Art Gallery

MEGNYITÓ BESZÉD

A TŰ A TOLL, A CÉRNA A TINTA

Amikor kimondjuk a szót, hogy hímezés, legtöbbször egy virágra gondolunk: színes szirmokkal, kacsaringós indákkal, levéllel. Olyan formára, amelyre azt mondjuk: szép.

Amikor kimondjuk a szót, hogy hímezés, legtöbbször boldog nőket képzelünk hozzá, akik mosolygó arccal ülnek a napsütésben, vagy egy világos lakás ablakában, és kedvtelésből szép dolgokat hímeznek.

Amikor kimondjuk a szót, hogy hímezés, akkor kevésbé munkára, inkább szabadidőre gondolunk, időtöltésre, kedvtelésre. Mert boldog és mosolygós nők nyilvánvalóan kedvtelésből hímeznek szép dolgokat, világos terekben.

Eszerint a gondolatritmus és logika szerint működik az idealizálás. Léteznek a fejünkben fogalmak és képek, amelyeket összekapcsolunk. Mert így hallottuk, így tanultuk, ezt láttuk valahol. Az idealizált képeket a saját mindennapi tapasztalataink is csak lassan és akadozva írják át érdemben. Sok munkával persze lehetséges.

A Mintázatok kiállítás hímezés- és öltésalapú műveinek alkotói nagyon határozott kézzel dolgoznak azon, hogy a hímezésről a fejünkben kialakult idealizált kép változzon. És ahogy egyre beljebb engedjük magunkat ebbe a szereplőkkel, fogalmakkal, anyagokkal és technikákkal feltöltött világba, egyre csak erősödik bennünk az érzés, hogy a tű a toll, a cérna pedig a tinta, és amit mindebből kiolvashatunk, az nagyon messze áll egy virágszirmos álomvilágtól.

Engem gyerekként az iskolában tanítottak hímezni, gyakorlati órán. Egyáltalán nem vonzott az elfoglaltság, és az a vizuális világ sem, amelyet ezzel a praxissal kellett felépíteni. Egészen biztos, hogy nem voltam egyedül ezzel a tapasztalattal. Amíg a lányok hímeztek, addig a fiúk repülőgép modellt építettek, amit kipróbálhattak az udvaron. Igazágtalannak tartottam ezt a munka- és élménymegosztást. Szerettem volna fiú lenni. Felnőtt koromra sem szerettem meg a hímezést, viszont néprajzzal foglalkozó társadalomtudósként ma már tudom, hogy a „szép” és díszített tárgyak mögötti valóságos világ egyáltalán nem olyan idilli, mint ahogy erről gondolkodunk. A díszítés és a szépség esztétikai kategóriák, de nem pusztán: lehet például a presztízs és a társadalmi státusz kifejezője, a mesterségbeli tudás és az egyéni alkotói ambíció színrevitelének eszköze. (És határozottan azt gondolom, hogy a hagyományos paraszti kultúrában sem szeretett minden nő hímezni.)

De miért mesélem mindezt? Mert a Mintázatok kiállításra összegyűjtött, egymásnak is kontextust teremtő művek egyfelől sűrű szövésszerű történetmesélésbe rántanak minket, másfelől közösségbe szervezik azokat, akik egy ideális és szép világot szeretnének látni a munkák mögött, azokkal, akik a legradikálisabb társadalomkritika felől tekintenek rájuk. Én például tudom szépnek látni ezeket a tárgyakat, de kritikusnak, ironikusnak és akár drámainak, kegyetlennek és rémisztőnek is. A műfaji áthallások, a parafrázisok, melyeket a művészek alkalmaznak, evidensen emelik el a hímzést és a hímzett tárgyakat a fent leírt és elképzelt ideális világtól. Rákérdeznek és rámutatnak élethelyzetekre, belénk vésnek és rögzítenek feledésre ítelt helyzeteket, vizuális nyelvre fordítanak érzelmeket és érzékeléseket. És ehhez tűt, cérnát, fonalat használnak. Az alkotók olyan történetmesélőkké válnak, akik kezében a tű a toll, a cérna pedig a tinta. És bármit és bármire képesek meghímezni. Nincs számukra lehetetlen.

Ahogy nézem és olvasom a történeteket, azon gondolkodom, hogy már gyerekkoromban is megszerethettem volna a hímzést, ha megértettem volna, hogy nem a tökéletesen elrendezett alsószál a lényeg. Akkoriban addig húztam az időt, hogy az iskolai tanóra végére sose fejezzem be a hímzésfeladatot, hazavihessem, ahol aztán a nagymamák nulláról indították újra a munkát, és létrehozták a tökéletes mesterművet. Bármennyire szerettem őket, a kész hímzést teljes szívemből utáltam. Ha ezekből az iskolai hímzésfeladatokból ma akár csak egyetlen megvolna, akkor egy roppant izgalmas belső feszültség kifejezésére válna alkalmassá: mert attól, hogy valamit szépnek látunk, a háttértörténet még lehet drámai. Vagy akár vicces. Vagy akár hazugság. Sosem értettem például, hogy a tanárnő miért nem látta a napnál világosabban, hogy a hímzésem egy hazugságtörténet. Talán nem volt bátorsága egy ideális világ határain túltekinteni.

Ha a tű a toll, a cérna pedig a tinta, akkor egy dolgot még ne feledjünk el: olvasni az öltések között. Megtalálni a minták többszólamú történetét. És ha kiállításként is tekintünk a tárgykollekcóra, akkor az egyéni alkotások és motivációk mellett az összeolvasásnak is engedjünk teret. Hiszen a Mintázatok kiállításban több trópus kerül egymás mellé – gondolatban és térben. Láthatóvá teszi, hogy a művészetben a hímzés mint kifejezési forma az emlékezés, a szolidaritás vagy akár radikálisabb társadalomkritika megfogalmazására is alkalmas. Bármilyen műfajban is szólaljon meg: a fotográfiától a falvédőig. És azt is láthatjuk, hogy bármi válhat hordozóvá: a textil, a papír, a kő, a gumicukor vagy akár a hulladék. És arra is van példa, hogy nincs semmi más, csak az öltés. Az alkotásokban a történetek és a szereplők lesznek fontosak. És az alkotók: akik kezében a tű a toll, a cérna pedig a tinta.

Olvassunk történeteket!

FRAZON Zsófia etnográfus

OPENING SPEECH

THE NEEDLE IS THE PEN, THE THREAD IS THE INK

When we say the word embroidery, most of us think of a flower: with colorful petals, interweaving tendrils and leaves. We think of a form about which we say: beautiful.

When we say the word embroidery, it brings to mind for most of us happy women, sitting with smiling faces in the sunshine or in the window of a bright home passionately embroidering beautiful things.

When we say the word embroidery, we think less of work and rather of leisure, time well spent and enjoyment. Because happy and smiling women obviously embroider beautiful things in bright spaces for their enjoyment.

Accordingly, the idealization operates according to the rhythm of this thought and logic. There exist in our minds concepts and images that we connect. Because we heard it, learned it, saw it someplace. The idealized images are slowly and haltingly overwritten by our own everyday experience. With a lot of work, of course, it's possible.

The creators of the embroidered and stitch-based works in the Patterns exhibition have worked with very steady hands to change the idealized image of embroidery that has been formed in our minds. And as we allow a deeper inquiry into this world filled with characters, concepts, materials and techniques, a feeling gains traction in us that the needle is the pen, the thread is the ink, and what we take away is a far cry from a dreamy world of flower petals.

As a child, I was taught embroidery at school, in home economics class. I had absolutely no attraction for this pursuit or the visual world that was constructed from the practice. I was certainly not the only one who experienced this. While the girls embroidered, the boys built model airplanes that they could try out on the playground. I found this division of labor and experience to be unfair. I would have rather been a boy. I didn't like embroidery as an adult either, and as a social scientist working with ethnography I know now that the real world behind the "beautiful" and decorated objects is not at all so idyllic as we would believe. Decoration and beauty are aesthetic categories, but not only that: they may also express prestige and societal status and function as a tool for showcasing the skills of the craft and individual artistic ambition. (I firmly believe that even in traditional, rural folk culture, not all women like to embroider.)

But why am I telling all of this? Because the works collected for the Patterns exhibition, which create context for each other, draw us into a densely woven tale on the one hand, and on the other hand organizes a community of those who wish to see an ideal, beautiful world behind the works, together with those whose perspective is one of the most radical social criticism. I, for example, can see these objects as beautiful, but also as critical, ironic, dramatic, cruel and frightening, too. The genre crossovers and paraphrases of which the artists apply obviously elevate embroidery and embroidered objects from the aforementioned imagined, ideal world. They touch on and reference life situations, inscribing and recording situations thought forgotten, translating feelings and perceptions into a visual language. And to do this, they use needle, thread and yarn. The artists become storytellers in whose hands the needle is the pen and the thread is the ink, and they are capable of embroidering anything on any surface. Nothing is impossible for them.

As I look at and read the stories, I think about how in my childhood I too could have learned to love embroidery if I had understood that the perfectly organized thread on the spool is not the point. At the time, I procrastinated so I would never finish the embroidery assignment by the end of class with the aim of bringing it home where the grandmothers would start the job from scratch to create the perfect masterpiece. As much as I loved them, I hated the finished embroidery with all my heart. If just one of these school embroidery assignments were left, it would be suitable for expressing an electrifying inner tension: because even though we see something beautiful, the back story may still be dramatic, or even funny, or even a lie. For example, I never understood how the teacher couldn't plainly see that my embroidery was a fabrication. Perhaps the teacher didn't have the courage to look beyond the boundaries of the ideal world.

If the needle is the pen and the thread is the ink, then let's not forget one thing: to read between the stitches. To find the polyphonic message of the patterns. And if we view the collection of objects as an exhibition, then we must make room for interpreting them together, as well for the individual works and motivations. After all, a number of tropes are placed side by side – in thought and in space. It becomes apparent that, in art, embroidery as a form of expression is suitable for expressing memory, solidarity or even the most radical social criticism. It can speak in any artistic genre: from photography to wall hangings. We can also see that anything may become a surface for embroidery: textile, paper, rock, gummy candy or even rubbish. And that, too, is example of how there is nothing more, just the stitch. In the works, the stories and the actors are what is important. And the creators: in whose hands the needle is the pen and thread the ink.

Let's read stories!

Zsófia FRAZON ethnographer

MINTÁZATOK

HÍMZÉS A KORTÁRS KÉPZŐMŰVÉSZETBEN

Miért hímzünk? Kezdetben a szövetdarabok összeillesztéseit, valamint a ruházat sérülékenyebb, kopásnak jobban kitett részeit öltötték át az emberek – az összetartás, kapcsolódás tehát eredendően jelen van a hímzésben. Maga a tevékenység is megtartó erővel bír. Elég, ha arra gondolunk, hogyan adták át egymásnak a technika ismeretét az egyes generációk, hogyan díszítették a kelengyét közösen anyák és lányok, és hogyan vált egy-egy tájegység büszkén viselt jellegzetességévé valamely mintatípus. Hímzünk, mert szebbé kívánjuk tenni környezetünket, vagy mert megnyugtat, elringat az öltések egymásutánja. Népművészeti vagy családi hímzett tárgyainkat féltve őrizzük – általuk tapinthatóan kapcsolódunk hagyományainkhoz, hozott mintázatainkhoz, megérezzük bennük az örökség rituális jelenlétét.

A hímzést gazdag és összetett jelentésháló veszi körül. A kortárs képzőművészet progresszív alkotói erre már az elmúlt évszázad 60-as éveiben felfigyeltek. Az úgynevezett textíles mozgalom színrelépését 1968-tól számítjuk, ekkor mutatták be az Ernst Múzeumban a Textil falikép 68 kiállítását, mely megelőlegezte a két évvel később elinduló, szombathelyi Fal- és Tértextil Biennálék sorát. A kultúrpolitika figyelme elől viszonylag elzárta, inspirációit a nemzetközi szinterről szerezve (Lausanne, Łódź) a textilművészet a korszak legizgalmasabb művészeti kísérleteinek adott terepet, és a hagyományos iparművészettől eltávolodva, önálló, konceptuális tartalommal bíró képzőművészeti alkotások születtek. A művészek kapcsolata a felhasznált anyagokhoz közvetlen és természetes volt, és sokan nyúltak vissza hagyományos kézimunka-technikákhoz is; Buzás Árpád a kötéshez, Cságoly Klára, Péreli Zsuzsa a gobelinhez, Pécsi László a szövéshez – Szenes Zsuzsa, Szilvitky Margit, Balázs Irén és Szabó Marianne pedig (többek között) a hímzéshez.

A nagy hagyományú technika ma is termékeny terepe a kortárs képzőművészetnek. A kiállításon olyan alkotások szerepelnek, melyekben a hímzés, valamely aspektusa révén, hozzáadott tartalommal bír – ahol a technika leginkább ürügy, alkalom ennek a tartalomnak a kifejezésére. Ezek az alkotások tágas asszociációs térben kapcsolódnak lazán egymáshoz, és a témát más és más oldalról közelítik meg. Népművészeti hagyományainkhoz fordul vissza ironikusan Pittmann Zsófi és Makovecz Anna, maivá tett, népies jellegű tárgyaikkal. Chilf Mária szociális indíttatású projektje és Molnár Judit Lilla tárgyátiratai a jelen társadalmunkról beszélnek. A hímzés mint tevékenység repetitív, meditatív jellegére irányítják a figyelmet Benczúr Emese végtelenített szöveg-hímzései, Lőrincz Lili Hanna monumentális méretű öltésörvényei – és az alkotómunka szakralitását is közvetítik Imre Mariann betonhímzései. A saját hagyományok, öröklött családi mintázatok jelennek meg Metzing Eszter gyermekkori emlékeket előhívó műveiben, Kusnyár Eveline személyes indíttatású fotósorozatában és Richter Sára hímzett labirintusában. A régi technikát a legújabbakkal keresztezi Vigh Krisztina 3D-s tollal elkészített művében, Tóth Márton Emil analóg fotókat és fényt is felhasználó képein, valamint Szirmay Zsanett műfajokat összefogó, a hímzés mintázatait zeneként megszólaltató alkotásában. A hímzés mint magányos tevékenység képét kérdőjelezi meg Szabó Eszter Ágnes közösségi hímzés, akcióter projektje, melyen a kiállítás minden látogatója ott hagyhatja a saját kézjegyet.

Az alkotások mindegyike hozzátesz valamit ahhoz, amit a hagyományról gondolunk. A kiállítás célja, hogy megszokott, közös vagy privát mintázataink felülvizsgálatára is készteszen, miközben a kortárs képzőművészet egy különösen izgalmas színterébe enged betekintést.

KISS-VÁNYA Zsófia kurátor

PATTERNS

EMBROIDERY IN CONTEMPORARY ART

Why do we embroider? In the beginning, people stitched over the seams of pieces of fabric and the more exposed parts of clothing prone to wear – cohesion, connection is inherently present in embroidery. The activity itself has a sustaining power. It's enough if we think about how the technique is passed on from generation to generation, how mothers and daughters decorate the trousseau together, and how certain types of patterns have become proudly worn distinguishing features of one region or another. We embroider because we want to beautify our environment, or because the repetition of stitches calms and soothes. We jealously protect our objects embroidered by folk artists or family members – they are our tangible connection to our traditions, our inherited patterns; we feel in them the ritual presence of heritage.

Embroidery is surrounded by a rich and complex web of meaning. Progressive creators in the contemporary fine arts already took note of this in the 1960s. The emergence of the so-called textile movement dates from 1968, when the Ernst Museum hosted the Textile Wall Hangings '68 exhibition, the predecessor, by two years, of the Szombathely Wall and Spatial Textile Biennale series. Relatively closed from the attention of cultural policy, inspiration was drawn from the international stage (Lausanne, Łódź) as textile art cleared the way for the most exciting artistic experimentation of the era, and independent works of fine art, with conceptual content, distanced from traditional applied arts, were created. The artists' connection to the materials was direct and natural, and many returned to traditional handicraft techniques, too: Árpád Buzás to knitting, Klára Cságoly and Zsuzsa Péreli to tapestry, László Pécsi to weaving - Zsuzsa Szenes, Margit Szilvitzky, Irén Balázs and Marianne Szabó (among others) to embroidery.

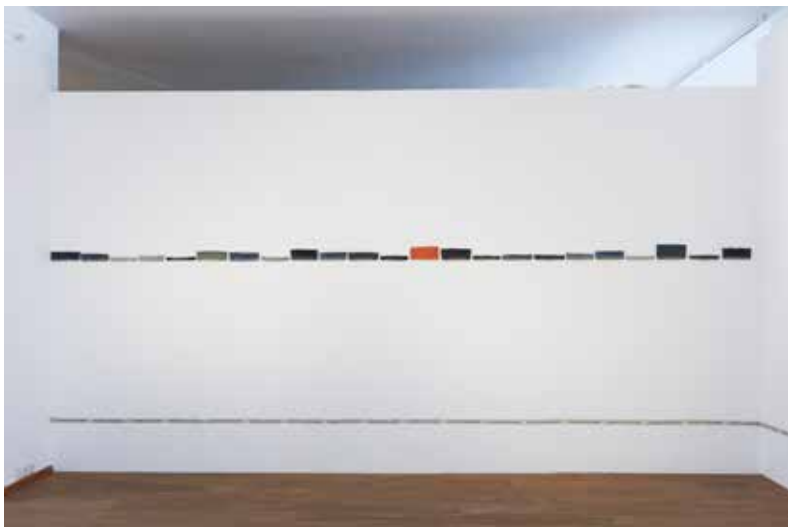
Traditional technique is a fertile ground for the contemporary fine arts today, too. The exhibition includes works in which embroidery, through some aspect, has added content – where the technique is rather an excuse, an opportunity for the expression of that content. These works connect loosely to each other in a broad associative space, approaching topics from various angles. The folk-like objects made contemporary of Zsófi Pittmann and Anna Makovecz revisit, ironically, our folk-art traditions. Mária Chilf's socially-motivated project and Judit Lilla Molnár's transcribed objects speak of our contemporary society. Emese Benczúr's unending embroidered texts and Lili Hanna Lőrincz's monumental vortexes of stitches direct attention to the repetitive, meditative character of embroidery – and the sacrality of the created work is conveyed by Mariann Imre's concrete embroidery. Personal traditions and family patterns that have been passed down appear in the works of Eszter Metzinger that evoke childhood memories, in Eveline Kusnyár's personally motivated series of photographs and in the embroidered labyrinth of Sára Richter. Old techniques intersect with the latest ones in the 3D pen creations of Krisztina Vigh, in the analogue photographs and images of Márton Emil Tóth, that harness light, too, and in the work of Zsanett Szirmai, which combines genres and makes embroidery patterns audible as music. The image of embroidery as a solitary activity is questioned by Eszter Ágnes Szabó's communal embroidery project on which every visitor to the exhibition may leave their own mark.

All the artworks add something to what we consider tradition. The aim of the exhibition is to make us reconsider our common or private patterns – while give a glimpse of a specially interesting layer of contemporary art.

Zsófia KISS-VÁNYA curator

BENCZÚR Emese

A kézműves tevékenység monotonitásból fakadó meditatív jellege kap hangot Benczúr Emese alkotásaiban. A rövid mondatok látszólag a végtelenségig ismétlődnek, ezáltal az elkészítéssel járó munka látványosan az alkotás részévé válik. A szövegek reagálnak is erre a munkára: ironikusak, egyszerre értelmezhetőek általánosan és magára az alkotófolyamatra is. A kiállításon is látható diplomamunkáján például egy szemeszternyi idő alatt hímezte fel 230-szor egymás után egy közel 40 méteres függönygurtnira, hogy: Teljesítem a kötelességem. A látszólagosan lány, nőies technikát férfias, ipari anyagra (egy függönygurtnira) vitte át – a kézimunkával imitálva a gépi hímzés betűtípusait, öltésformáit.

Az Egyformaság viszonylagos – ez olvasható a falra szögelt különféle farmerdarabokon, melyek a valóság kaotikus rendezetlenségével szemben a rendszerezhetőség egy lehetséges módját állítják elénk. A művész egy hónapon keresztül minden nap, záráskor elment egy 5. kerületi Levi's farmerboltba, és elhozta az aznap összegyűlt nadrágszárakat, melyek a nadrágok sztenderd méretezésétől eltérő testalkatú vásárlók után maradtak ott. Majd rájuk hímezte a következő mondatot: Az egyformaság viszonylagos, végül egy önkényes, mégis következetes logikát követő statisztikai diagramként rendezte egymás mellé őket.

The meditative character that springs from the monotony of handicrafts is emphasized in the works of Emese Benczúr. The short sentences appear to repeat endlessly, making the effort that went into making the pieces a spectacular part of the finished work. The texts respond to the work, too: they are ironic and may be interpreted in general and in the creative process. For example, in her thesis project, also on display at the exhibition, she embroidered "I am doing my duty" 230 times onto a close to 40-meter-long shutter strap. She transferred the apparently soft, feminine technique to a masculine, industrial material (a shutter strap) – imitating the fonts and stitch forms of machine embroidery by hand. "Similarity is relative" – that can be read on the various pieces of blue jeans tacked to the wall which offer a possible means of systematization in the face of the chaotic disorder of reality. Over the course of a month, the artist visited a Levi's store in District V when it closed and took away the collected pants leg scraps that were left after alteration for customers whose body forms deviated from the standard sizing of the pants. Then she embroidered on them the following sentence: Similarity is relative. Finally, she placed them side by side as a statistical diagram, arbitrary yet following a consistent logic.

CHILF Mária

Chilf Mária 2010-ben, Mezőszemerén találkozott olyan helyi asszonyokkal, akik alkalmazott hívműmunkával keresték a kenyerüket. A fizetésük méltatlanul alacsony volt – 600-1000 forintot kaptak egy-egy vászonért, amin akár napokig is dolgozhattak. A hívműs ugyanakkor nemcsak munka volt a számukra: az alkotás szeretete és a hagyomány tisztelete ötvöződött a tevékenységben.

A *Private pattern* címre keresztelt projektben Chilf Mária kísérletet tett a megrendelő és az alkotó közötti viszony újrarajzolására – vagy legalábbis a helyzet visszasságának felmutatására. Felkért három asszonyt: az általuk hímvett vásznak maguk előtt tartva lefotózta őket, majd a fényképeket átvitte egy újabb vászonra, melyet odaadott nekik kihímezni. Az alkotók amellest, hogy saját alakjukat hímezték körül, a kezükben tartott vászon felületét szabadon tölthették ki, teret kapva saját kreativitásuk kiélésére. A projekt részét képezte az is, hogy az asszonyoknak maguknak kellett meghatározniuk az általuk méltányosnak ítélt árat a munkájukért.

A projekthez tartozik az alkotókról készített fotósorozat, valamint az asszonyok által lejegyzett szövegek, melyek egyfajta naplóként is értelmezhetők. A 2010-es mezőszemerei képek után a projekt folytatódott, előbb szárhegyi asszonyokkal, majd készültek kortárs alkotótársakkal létrehozott darabok is.

In 2010, Mária Chilf met local women in Mezőszemere who earned their livings from the embroidery work they did. Their pay was shamefully low – they earned 600-1,000 forints for a single canvas on which they may have worked for days. The embroidery was not just work for them: a love of creation and a respect for tradition was combined in the activity. In the project dubbed Private Pattern, Mária Chilf attempted to redraw the relationship between creator and client – or at least to show the absurdity of the situation. She asked three women to be photographed displaying their work, and these photographs were then transferred to another canvas that was given to them to embroider. In addition to embroidering around their own figures, the women were given license to use their own creativity to fill in the canvas. Another element of the project involved the women determining a price for their work that they considered fair.

The project includes the series of photographs of the artists as well as texts written by the women that can be interpreted as a kind of diary. The project continued after the 2010 Mezőszemere pictures, first with women from Szárhegy, then contemporary artists created pieces, too.

IMRE Mariann

Imre Mariann betonhímzései egyetemista kori kísérletezéseiből erednek, melyet a nagyanyjától megtanult hímzés technikájával egészített ki. A saját, privát örökség feldolgozása, a hímzéssel hozott családi mintázatok továbbvitele egyúttal meditatív és spirituális folyamat is. Ez a finom, szavakkal nehezen kifejezhető szakralitás átszövi Imre Mariann alkotásait.

Valódi kísérlet és misztikum ez: vajon hogyan lehet a beton szilárd anyagán keresztülszúrni a vékony tűt, hogyan képes valaki kézzel öltéseket varrni a betonba? A betonhímzés a lehetetlent cáfolja meg, hiszen ez a legvalószínűtlenebb felület, amit a leheletfinom cérnaszálakhoz kiválaszthatott a művész. Ellentétes minőségek találkoznak itt össze: természetes és mesterséges, kemény és puha, durva és finom, hagyomány és újítás, rejtőzködés és megmutatkozás. A beton anyaga önmagában is szimbolikus: gyors halmazállapotváltása és végleges keménysége az emberi (női) lét tartalmára is utal.

A Kis szív kísérlet című alkotás 13 darabján valódi, a biológiai szíveket formázó szerveket látunk, vérvörös erekkel átszöve. Rómában járva találkozott Imre Mariann olyan áldozati szívekkel, melyek egyes templomok falain közvetítették a hívek vágyait, kívánságait – a fémből készített szívekre bízva várták az emberek kérésük teljesülését. Ennek a régi, vallásos szokásnak az egyéni átírata Imre Mariann szív sorozata.

Mariann Imre's concrete embroidery originates in her experiments as a university student, which were complimented by the embroidery techniques she learned from her grandmother. The processing of a personal, private heritage, with the passing on of family patterns through embroidery is both a meditative and spiritual process. This fine sacrality, difficult to express with words, is woven into the works of Mariann Imre.

This is a genuine experiment and mystery: how can the thin needle be stuck through the solid material of the concrete; how can someone sew stitches into concrete by hand? Concrete embroidery refutes the impossible, as this is the most improbable surface the artist could pick for a wispy thread. It is a meeting of opposing qualities: natural and artificial, hard and soft, coarse and fine, tradition and renewal, the hidden and the revealed. The material of the concrete is in itself symbolic: it's rapid change of state and culminating solidity point to the content of human (female) existence. In the 13 pieces of the work entitled Small Heart Experiment, we see organs that form biological hearts, stitched over with veins. Traveling in Rome, Mariann Imre came across sacrificial hearts on the walls of some churches that mediated the desires and wishes of believers – trusting in the hearts made of metal, the people waited for their requests to be fulfilled. This old, religious custom has been transcribed by Mariann Imre's heart series.

KUSNYÁR Eveline

A Hacienda címet viselő sorozat három fázisban készült, végigkísérve a legfontosabb változásokat egy család életében: az új házba való beköltözést, az első, majd a második gyermek megszületését. A sorozat alapját fekete-fehér fotók képezik, melyek a felújítást, a sok éven át tartó építkezést rögzítik. Ebbe az érzelmentesnek tűnő, dokumentarista indíttatású fotósorozatba nyúlt bele Kusnyár Eveline, amikor színes gyermekmotívumokat hímzett a fényképek felületére. A sorozat első (fehér keretes) darabjait lánya megszületése ihlette, ezt követték négy évvel később a kisfia megérkezése által életre hívott képek (fekete keretben). A legújabb (natúr keretes) darabokban pedig már a közös alkotás is megjelenik: a gyerekek már nemcsak időben, de fizikailag is beleszóltak a művekbe.

A hímzés mint felületi applikáció alkalmazása nem újdonság Kusnyár Eveline művészetében. Eleinte régi családi fotók alapján készített fotorealista festmények felszínét hímezte át vonalhálókkal, melyek a képeken kapcsolódási pontokat, összeköttetéseket jelöltek ki – azaz tartalmilag bővítették a képek értelmezési lehetőségeit. A Hacienda sorozatban ugyancsak személyes indíttatásból nyúlt a hímzés technikájához. Az anyaság megélését végigkövető képeken a babaruhák és pelenkák jellemző figuráit vitte fel a fotók felszínére. A két réteg – fotó és hímzés, házfelújítás és gyermeknevelés – termékenyen értelmezi újra egymást, miközben egy személyes, érzelmes időszakba enged betekintést.

The series entitled Hacienda was created in three phases, following the most important changes in a family's life: the move into a new home; the birth of the first, then the second child. Black-and-white photographs that record the renovation, the construction spanning years, form the foundation of the series. Eveline Kusnyár intervenes in this seemingly emotionless, documentary series of photographs when she embroiders colorful children's motifs on the surface of the images. The first pieces in the series (in white frames) were inspired by the birth of her daughter, followed by images brought to life (in black frames) with the arrival of her little boy, four years later. The latest pieces (in unflavored frames) show also the common creation with the children.

The use of embroidery as a surface application is not a novelty in the work of Eveline Kusnyár. Earlier, she embroidered networks of lines on the surface of photorealistic paintings created from old family photographs, designating points of connection and attachments – thus expanding, with content, the interpretative possibilities of the images. She also chose the technique of embroidery for the Hacienda series for personal reasons. In the images that follow the experience of motherhood, she has brought the figures with their baby clothes and diapers to the surface of the photos. The two layers – photo and embroidery, home renovation and child-rearing – effectively reinterpret each other, while offering a peek into a personal period of emotion.

LŐRINCZ Lili Hanna

A több mint egyméteres átmérőjűre felnagyított hímzés a kézimunkázók által rendszeresen használt hímzőréma formáját idézi meg. Szemléletesen hívja fel a figyelmet egyúttal arra is, hogy maga a folyamat az igazán lényeges, nem pedig a végeredmény. A művész (de ugyanígy az amatőr hobbi kézműves is) az alkotás során átéli azt a különleges állapotot, amit Csíkszentmihályi Mihály pszichológus „flow-élményként” írt le: azaz a tevékenységben teljes mértékben elmélyül, már-már úgy érzi, hogy megállt körülötte az idő.

Az alkotás teremtő gesztusa kézzelfoghatóvá válik Lőrincz Lili Hanna monumentális méretű kézimunkáján. A hímzés állandóan ismétlődő mozdulatsora, az öltések végtelennek tűnő sorozata egyfajta meditatív állapotot idéznek elő – amit nem csak az alkotó, de a befogadó is érzékel. Az egymást ismétlő, egymásba fonódó alakzatok közösen egy vibráló, színes felületet alkotnak, mely alkalmas arra, hogy a néző is megélje a lelassuló pillanatot.

The embroidery enlarged to a diameter of more than one meter is reminiscent of the embroidery frame regularly used for the craft. It also clearly points out that the process, rather than the end result, is what is really important. The artist (as well as the amateur undertaking the craft as a hobby) experiences in the course of the work that peculiar state that the psychologist Mihály Csíkszentmihályi described as “flow”: becoming so deeply absorbed in an activity that one loses track of time.

The creative gesture of the work becomes tangible, on a monumental scale, in the handicraft of Lili Hanna Lőrincz. The constant, repetitive motion of embroidery, the apparently never-ending series of stitches create a kind of meditative state – that is felt not only by the artist, but by the viewer, too. The shapes, reproduced and intertwined with each other, together create a colorful surface that is capable of allowing the viewer to experience this slowing of time, too.

MAKOVECZ Anna

Makovecz Anna eredetileg festőművész, aki az installáció teret teremtő gyakorlatával igyekszik kilépni a kétdimenziós képek rendszeréből. A képek mellé más tárgyakat rendezve talált rá a hímzésre – erre a szép, egyszerű és hagyományos női elfoglaltságra. Keresett egy rendszert, egy nyelvet – a kalotaszegi mintához nyúlt, mert az volt otthonos és ismerős a számára. A nyelv szabályait nem követte szigorúan, megtartotta a piros-fehér színt, viszont új „szavakat”, új mintázatokat talált ki, továbbgondolva a hagyományt. A kalotaszegi hímzések motívumvilága és nyelve Makovecz Anna művészetében kortárs üzenetté válik, amikor összekapcsolja a konceptuális, szavakkal dolgozó fogalmi művészetet a tradícióval. A kalotaszegi mintának a tradíció szerinti, merev alkalmazása egyfajta ősi, törzsi gondolkodásnak a része, amely a művész individuális alkotói folyamata során feloldódik a jövő számára.

A térbe lógatott párnák – melyekre a művész szavakat hímzett – időnként kissé didaktikusan hangsúlyozzák az alkotó számára fontos értékeket. A párna mint a testünkkel közvetlenül érintkező használati tárgy, mely őrzi a test lenyomatát, szimbolikus erővel bír. Kiemelve megszokott környezetéből, előtérbe kerül a díspárnák rituális funkciója – és az emberi, pontosabban női élet fontos fordulópontjaihoz való kötődése.

Anna Makovecz is originally a painter who strives to step out of the system of two-dimensional images with the practice of space-creating installation. Arranging other objects next to the pictures, she discovered embroidery – that beautiful, simple and traditional feminine pursuit. She looked for a system, a language – she seized on the patterns of Kalotaszeg, because they were native and familiar to her. She didn't follow the rules of the language to the letter, keeping the red and white colors, but inventing new "words", new patterns, rethinking tradition. In the art of Anna Makovecz, the language and world of patterns of the embroidery of Kalotaszeg is transformed into a contemporary message, when conceptual art working with words connects with tradition. The rigid application of the Kalotaszeg pattern, according to tradition, is part of tribal thinking which the personal, the individual can unlock for the future. The words embroidered onto the pillows hanging in the space sometimes stress those values meant to be emphasized a bit didactically. The pillow, as a useful object that comes in immediate proximity to our bodies, that preserves the impression of the body, has a symbolic power. Removed from its usual environment, the ritual function of the throw pillow takes center stage – and its connection to important turning points in people's, more specifically, women's lives.

METZING Eszter

Metzing Eszter textilgrafikái a gyermekkor élményeinek pszichés lenyomatával foglalkoznak. A 2021-ben az Inda Galériában bemutatott, a Gyermekkor szövete (Fabric of Childhood) című installációnak egy kiemelt részletét láthatjuk itt. A műegyüttes egy olyan intim térré áll össze, melyben valóban az emlékek között lehet bolyongani. A térélmény alkalmas rá, hogy a nézőben különféle ingereket – reflexeket, emlékeket, asszociációkat – keltsen, amit a vásznak áttetszősége, térbe ágyazottsága tovább erősít.

Metzing Eszter leginkább arra kíváncsi, hogy a gyermekkor élményei mennyire bírnak befolyással a jelenünkre, és hogy ennek a meghatározottságnak egyáltalában tudatában vagyunk-e. A textileken színes, hímzett emlékképek tűnnek elő az alkotó saját gyerekkorából – a játékok, mese- vagy filmfigurák szürreális módon összekeverednek a valós világból vett jelenetekkel. Így kerül egymás mellé az Addams Family vagy épp a Pizsamás banánok egy-két karaktere és az óvodai barátok, játékok köre. A hímzés több olyan jellemzővel bír, ami nagyon is alkalmassá teszi az emlékek, a tudatos-tudattalan viselkedés illusztrálására. A hímzőszálak értelmezhető érzelmi szálakként, melyekkel kapcsolódásokra, de gubancokra, kuszaságokra is lehet utalni. A félig áttetsző vásznak pedig, melyek néhol eltakarják egymást, az egymásra rakódó, elhomályosuló emlékképekre reflektálnak.

Eszter Metzing's textile graphics deal with the psychological imprints of childhood. Here we can see a highlighted section of the installation entitled Fabric of Childhood which showed at the Inda Gallery in 2021. The ensemble of work forms a kind of intimate space in which one can really wander among memories. The experience of the space is suitable for evoking various stimuli – reflexes, memories, associations – in the viewer that are further strengthened by the transparency of the canvases anchored in space.

Eszter Metzing is interested in determining the degree to which childhood experiences influence our present, as well as our awareness, if any, of their determinative effect. The colorful, embroidered commemorative images on fabric appear to be from the artist's own childhood – the toys, fairytale or film characters are mixed in a surreal manner with scenes from the real world. Thus one or two characters from the Addams Family or Bananas in Pyjamas are placed in the company of kindergarten friends and toys.

Embroidery has a number of characteristics that make it especially suitable for illustrating memory and conscious or unconscious behavior. The embroidery threads can be interpreted as threads of emotion that refer to connections, but also to knots or tangles. The semi-transparent canvases, which overlap in places, reflect on the overlying, blurry commemorative images.

MOLNÁR Judit Lilla

Molnár Judit Lilla hírmzett alkotásait egytől egyig a hétköznapiak jellemző tárgyai közül választja ki. Így kerültek a kalocsai hírmzés ismert motívumai egy WC-papír gurigára, ami minden bizonnyal a legprofánabb eszközeink egyike. Az orvosi maszkon és gumikesztyűn pedig a matyó hírmzés mintái köszönnek vissza – megidézve a karanténban töltött évek mindennapjait. A kézi hírmzés átlényegíti az egykori egyszerű használati tárgyakat, és új értelmezési lehetőségek felé nyitja meg őket. Ezt támasztja alá a művek megjelenése is: hangsúlyozottan a múzeumi kiállításnak, dokumentálásnak megfelelő módon kerülnek a néző szemé elé, gyűjteményezési dobozban, posztamensen.

A mindennapi tárgyak újraértelmezve, új köntösben tűnnek fel – Molnár Judit Lilla kezében a tárgyból műalkotás vált, mely a hétköznapi szférából a közös jelenünk, mindennapunk jelképévé nemesült. Egyúttal azonban a tárgyakat megfosztotta eredeti funkciójuktól: használatuk lehetetlenné vagy teljesen értelmetlenné vált.

Judit Lilla Molnár selects her embroidered works one by one from everyday objects. Thus the motifs of Kalocsa embroidery are applied to what is most certainly one of our most profane implements: a toilet paper roll. The embroidered patterns of Matyó salute us on surgical masks and rubber gloves – recalling the day-to-day of the years spent in quarantine. The hand embroidery transcends the former disposable objects, and it clears the way for new interpretative possibilities. This is also reinforced by the way the works are presented: placed before the viewers on pedestals in collection cases, with the appropriate documentation, in a manner that is emphatically museum-like.

The everyday objects are reinterpreted, appearing in a different light – the objects become works of art in the hands of Judit Lilla Molnár, evolving as symbols of our shared, everyday lives. At the same time, the objects are deprived of their original functions: they become impossible to use or completely pointless.

PITTMANN Zsófi

Pittmann Zsófi installációja egy hagyományidéző, hímmzett dekorációkkal, ugyanakkor kortárs utalásokkal teli szobabelső. Felidézi az egykori tisztaszobákat, melyek a népi, paraszti kultúra meghatározó terei voltak. A falusi portákon általában egyetlen lakószoba volt, de akik megengedhették maguknak, egy reprezentatív teret, azaz tisztaszobát is kialakítottak. Itt kapott helyet a nagy étkezőasztal („kamorás asztal”), az ülőpad („kanapé”), a feltornyozott díszpárnákkal megemelt ágy – és itt került kialakításra a szentsarok, ahol a házioltárt és a szentképeket tartották.

Ebben a szobabelsőben azonban minden hímmzett tárgy kettős arcú. Látványvilágában a népművészetből merít – tartalmilag azonban nagyon is mai. A polcvédőn egy huszadik századi, ismert dalszöveg (Varga Miklós: Európa) olvasható, az asztalterítőn utalás a Kill Bill című Tarantino filmre, a falvédőn pedig Freddy Mercury van. A QR kód a Szabad Európa rádió mára megszűnt, online adását hozta be, amit a vasárnapi ebédhez is hallgatott sok magyar család.

A hímmzés hagyományos műfaja mellett megjelenik a cianotípiá analóg fényképészeti megoldása a fogtündért ábrázoló képen, mely valójában ereklyetartó: a gyöngyökben a művész gyermekeinek a tejfogai vannak. Az asztalterítőn pedig az anamorfózis optikai játékát figyelhetjük meg. A középkor óta ismert eljárás révén a felismerhetetlenné torzított kép a tükröződés révén válik értelmezhetővé.

Zsófi Pittmann's installation is the interior of a room that nods to tradition, with embroidered decorations, but is also filled with contemporary references. It pays homage to the traditional parlors, or "clean rooms", that were crucial spaces of folk and peasant culture. There was usually only a single living room beyond the thresholds of village homes, but whoever could allow it, created a representative space: a "clean room". It was here that the stove or masonry heater, large dining table ("chamber table"), bench (couch), high bed piled up with throw pillows had their place. A corner of the "clean room" was also turned into a sanctuary, where the home altar and the icons were kept.

In this room, all embroidered objects show two sides. Visually, they draw on folk art – in terms of content, they are very contemporary. Lyrics from a well-known 20th century song (Miklós Varga's "Európa") can be read on the shelf border, on the tablecloth we can recognize Tarantino's Kill Bill and Freddy Mercury on the wall hanging. The QR code leads to the (now stopped) online Radio Free Europe. Beside the traditional art form of embroidery, analogue cyanotype photographic print technique is applied in an image of a tooth fairy, which is also a shrine (it contains the milk teeth of the artist's children). We can see an optical illusion on the table. Using a technique known since the Middle Ages, the distorted image becomes recognizable in a reflection.

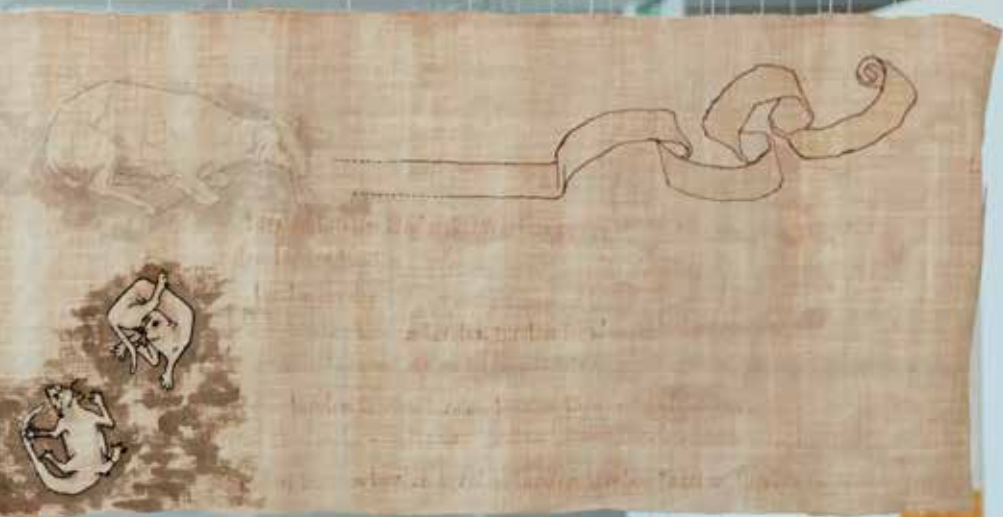
RICHTER Sára

A kiemelt vászonlabirintus egy részlet Richter Sára több mint 50 méter hosszú, Ami személyes című munkájából. A vászon – ahogyan címe is jelzi – egy végtelenül személyes vallomás, felfogható egy vizuális naplónak is, amiben az alkotó betekintést enged saját életébe, de a világ leguniverzálisabb történetei – testvérharc, egészség-betegség, család, kötődések – is megjelennek rajta. A varrott, hímzett, nyomott képek és szövegek különféle applikált tárgyakkal egészülnek ki, melyek mind jelképes erővel bírnak. Az állati fogsor, pénzérmék, korábbi kézimunkák felvarrt darabjai mind részei a „képregénynek”. A vászon színe és fonákja is információt hordoz: az elvarratlan szálak, átöltések új jelentésrétegekkel gazdagítják a művet, feltárva minden történet „másik” oldalát is.

Az egyetlen hosszú folyamámá összevarrt vászoncsíkok a térben úgy jelennek meg, mint egy labirintus, ami arra hívja fel a nézőt, hogy lépjen közel, vesszen el kicsit az útvesztőben. Az alkotás személyes önvallomás – egyúttal egy önmagába visszaforduló, textiltől felépített térrészlet (environment). Érzelmileg, pszichésen, de fizikailag is behívja a nézőt a saját terébe. A labirintusban szó szerint bejárhatjuk azt a személyes történetet, amit Richter Sára ebben a műrészletben megoszt velünk, a látottakból pedig itt-ott akár saját életünkre is ráismerhetünk.

The highlighted canvas maze is part of Sára Richter's more than 50-meter-long work entitled Human Personality. The canvas – as the title suggests – is an infinitely personal confession, and can also be seen as a visual diary in which the artist allows a glimpse into her own life, but the world's most universal stories – sibling rivalry, health-sickness, family, attachments – also appear. The sewn, embroidered and printed images and texts are complemented with various appliqued objects that all have symbolic weight. The animal's teeth, coins and sewn on pieces of earlier handicraft are all parts of a "graphic novel". The color and back of the canvas also convey information: the loose ends and stitches enrich the work with a new layer of significance, revealing the "other" side of each story. The strips of canvas which have been sewn together in a single, long streamer appear in the space as a labyrinth that invites the viewer to step closer and get a little lost in the maze. The work is a personal self-confession – and at the same time an environment constructed of textile reversing into itself. It invites the viewer, emotionally, psychologically and physically, into its own space. In the labyrinth we enter, literally, into the personal history that Sára Richter shares with us in this piece of art, and from what we see here, we can even recognize in our own lives, too.

SZABÓ Eszter Ágnes

12 négyzetméter: ennyi az alapterülete a standard, 504 x 238 cm-es óriásplakátoknak, melyekkel itthon és Európa-szerte tele vannak az utcák. A kereskedelmi vagy politikai hirdetések egyetlen feladó üzenetét közvetítik sokak felé – Szabó Eszter Ágnes közösségi projektjében kísérletet tesz a folyamat megfordítására, és egy azonos méretű felületen, 12 nm-en, lehetőséget biztosít bárkinek, hogy otthagyja a saját üzenetét. Az óriásplakátok által betöltött kommunikációs helyzet kiforgatása teret enged a valós aktivitásnak, és a hímzés jellemzően lassú, magányos tevékenysége közösségi projektté válik.

Szabó Eszter Ágnes szisztematikusan foglalkozik a hímzéssel képzőművészeti tevékenységében – popkulturális utalásokkal teli, hímzett falvédői széles körben ismeretek-, és régóta érdeklik az óriásplakátok és a hímzett falvédők közötti összefüggések is. A konyhai falvédők, melyek a 19. század közepétől jelen vannak a magyar népi kultúrában, korai, az óriásplakátokhoz hasonló, üzenet-közvetítő felületek: a hímzett képek és a sokatmondó, frappáns szövegek jótanácsokkal, bölcsességekkel látták el a háziasszonyokat.

Az alkotás 2018-ban a MODEM-ben, 2020-ban a Ludwig Múzeumban volt kiállítva és bővült a látogatók hímzéseivel. Most ismét interakcióra bízgatunk: hagyj üzenetet te is hímzéssel!

Twelve square meters: that is the area of a standard 504cm X 238cm billboard, of which the streets in Hungary and across Europe are full. The commercial or political advertisements are the message of a single sender to the many – Eszter Ágnes Szabó attempts to turn that process around in her communal project and offers the chance to anybody to leave their own message on an area of the same size, twelve square meters. Switching the communicative role filled by the billboard allows room for real activity, and the typically slow, solitary activity of embroidery becomes a communal project.

Eszter Ágnes Szabó systematically deals with embroidery in her work as an artist – her embroidered wall hangings, filled with pop culture references, are well known – and she has long been interested in the ties between billboards and embroidered wall hangings. Kitchen wall hangings, which appear in Hungarian folk culture from the mid-19th century, are similar to billboards in that they serve as surfaces for conveying messages: the embroidered images and the telling, succinct texts serve the housewife with good advice and wisdom.

The work was displayed at MODEM in 2018 and in the Ludwig Museum in 2020 and grew with the embroidery of visitors. We encourage interaction again: you, too, can leave a message in embroidery!

SZIRMAY Zsanett

A Soundweaving – azaz hangszövés – címre keresztelt projekt azt a kérdést teszi fel, hogy vajon hogyan szólólnának zeneként a népi motívumok. Azaz, hogy megszólaltatható-e a hímzés? A projekthez bukovinai székely, kalotaszegi és magyarországi népi keresztiszemes hímzések (párnák, ingek díszítései) közül válogatott Szirmay Zsanett. Az öltéseket hangjegyekként kezelve átvitte a mintasorokat olyan szalagokra, mint amilyeneket a 19. század elejétől ismert lyukkártyás, zengőfésűs zenelejátszókhöz használnak. A kézzel kilyukasztott szalag ilyen módon kottaként működik – a mintázatok hangsorrá írásában Tárkány-Kovács Bálint zeneszerző volt a segítségére. A Soundweavingnek folytatása is készült közép-keleti szőnyegek alapján, és bemutatkozott számos fontos nemzetközi programon.

A Soundweaving projekt egyszerre hat minden érzékszervünkre. A hímzések a transzformáció során lézervágott textilekké alakultak, a keresztiszemes minták pedig dallammá. A munka interaktív – ki-ki bátran megszólaltathatja a hímzett motívumokat a zenelejátszón. Az eredmény meglepően harmonikusnak tűnhet. Ebben egy rejtett összefüggésre is ráismerhetünk: a hagyományos díszítőművészet és a zenei kompozíciók egyaránt arányosságra törekvő természetére és a népművészet univerzális jellegére. Hogy egyszerűen fejezzük ki: ami szépen mutat, általában szépen is hangzik.

The project dubbed Soundweaving raises the question of how folk motifs would sound as music. That is, how can embroidery be heard? For the project, Zsanett Szirmay selected folk cross-stitch embroidery (decorated pillows, shirts) from Bukovina and Kalotaszeg, in Transylvania, and from Hungary. Treating the stitches as notes, she transferred the series of patterns to a tape of the kind used for punch-card music players from early in the 19th century. In this way, the hand-punched tape functions as a kind of score – the composer Bálint Tárkány-Kovács assisted with the transcription of the patterns. Soundweaving's continuation, using carpets from the Middle East, has been presented at a number of important international programs.

The Soundweaving project affects all of our senses at once. The embroidery has been turned into laser-cut textiles in the course of the transformation, while the cross-stitch patterns have become a melody. The work is interactive – anybody can sound out the embroidered motifs on the music player. The result appears surprisingly harmonic. In this we can recognize a hidden connection: the endeavor to proportionality of both traditional decorative art and musical composition and the universal character of folk art. To put it plainly: what looks good also generally sounds good.

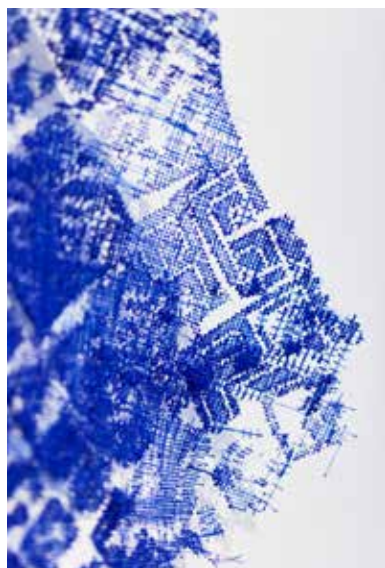
TÓTH Márton Emil

Tóth Márton Emil fotóalapra hímzett sorozata a Lidércek címet viseli, és az ősi babonák, valamint a saját psziché mélyére kalauzol el bennünket. A lidércek démonikus figurái sok nép folklórjában megjelentek, és fontos szerepet tölthettek be a magyar hiedelemvilágban is. A lidércekhez kapcsolódó hiedelmek vélhetően egy különös meteorológiai jelenségből erednek: mocsaras, lápos vidékeken a feltörő gázok véletlenszerű begyulladásása zöldes, kékes, imbolygó gyertyafényhez hasonlít.

Tóth Márton Emil analóg fényképsorozatát lejárt filmekre fotózta. Mind a médium, mind a technika, ami számára kevésbé volt ismert, hordozott magában kiszámíthatatlanságot – ebben az alkotói gyakorlatban kénytelen volt engedni a tökéletesség iránti igényéből, és szabadabban megélni a folyamatot. Az ilyen módon készült, homályos képek felületét hímezte át cérnával. A hímzés technikája itt elsősorban a tű által ejtett lyukakkal ad a képekhez tartalmi többletet, amit a háttér megvilágítása is erősít, utalva a felszín alatt rejlő, titkokkal teli világra.

Márton Emil Tóth's series of embroidery on photographs bears the title Incubuses, and he guides us deep into ancient superstition as well as our own psyches. The demonic figures of incubuses appear in the folklore of many peoples, and they play an important role in the world of Hungarian myth, too. The notion of incubuses could originate from a peculiar meteorological phenomenon: in flat, marshy areas, the combustion of swamp gas produces green and blue light similar to a candle.

Márton Emil Tóth made his series of photographs onto overdue analog films. The medium and the technique, which he was not very familiar with, beared some insecurity – in this method the artist had to bate his need of perfection and go aroud the process more freely. Here, the embroidery technique supplements the content of the images, mainly by means of the holes punched by the needle, and is reinforced by the background illumination, a reference to the world, full of secrets, hidden beneath the surface.

VIGH Krisztina

Vigh Krisztina alkotásaiban a hímzés mint önálló entitás kerül a figyelmünk fókuszába. Ezt az önállóságot a hordozó felület elhagyásával is hangsúlyozza. A hagyományos vászon helyett a hímzés meglepő anyagokon tűnik fel: elhasznált gyógyszeres leveleken, gumucukrokon – sőt, a felületről teljesen leválva, önmagában is megjelenik a hímzés motívumrendszere. A 3D tollal készített plasztikában teljesen eltűnik a motívum mögül a hordozó. Az alkotás feltárja az öltéseket összekötő rendszert, ugyanakkor emlékezteti a nézőt a kapcsolódások, hálózatok kommunikációban és érzelmi életünkben betöltött jelentőségére.

Inspirációit a tradicionális hímzésekből meríti, anyaghasználata azonban jellegzetesen mai. Választott anyagai műanyagok, elhasznált hulladékok, melyek Vigh Krisztina kezében megnesemesülnek, és a hímzés révén – mely nemcsak díszíti, de egyben is tartja őket – összeállnak egy sosem létezett, furcsa entitássá. A 3D tollal létrehozott motívumrendszer pedig a legújabb technikák felé jelent nyitást – érdekesen ütköztetve a modern eljárást a hímzés régies, hagyományos, népi metódusával. Vigh Krisztina végeredményben minden munkájában a hímzésről készíti portrét. A hagyományos, népművészeti motívumok ismétlődő jellege egyúttal az ember identitáskeresését, hagyományával való szembenézését is előhozzák.

In the work of Krisztina Vigh, embroidery becomes the focus of our attention as an independent entity. This independence is emphasized by the absence of the conveying surface. Instead of traditional canvas, the embroidery appears on surprising materials: used blister packs, gummy candy – moreover, the system of embroidered motifs appears in a self-contained manner when completely removed from the surface. In the form created using a 3D pen, the conveying surface behind the motif vanishes completely. The work explores the system that connects the stitches, while at the same time reminding the viewer of the importance of connections in communication networks and our emotional lives.

Her inspiration draws from traditional embroidery, but her choice of materials is distinctively contemporary. Krisztina Vigh's materials of choice are plastic and rubbish that are made noble in her hands, and through embroidery – which not only decorates but holds them together – a strange entity that has never before existed comes into being. The system of motifs established with the use of the 3D pen paves the way for the newest techniques – interestingly contrasting the contemporary process with the old, traditional folk method of embroidery. Krisztina Vigh ultimately creates a portrait from embroidery in all of her work. The repetitive nature of traditional, folk art motifs also introduce the issues of seeking personal identity and confronting tradition.

KIÁLLÍTOTT MŰVEK EXHIBITED WORKS

BENCZÜR Emese

Egy hónap rendszerezése - Az egyformaság viszonylagos /
Classification of a month - Similarity is relative (1996)
Teljesítem a kötelességem / *Doing my duty (1995)*

CHILF Mária

Private Pattern (2010)

IMRE Mariann

Kis szívkiísérlet / *Small Heart Experiment (2000)*
A Herman Ottó Múzeum - Miskolci Galéria gyűjteményéből. /
Herman Ottó Museum - from the collection of the Miskolc Gallery /
Leltári szám / *Inventory nr.: HOM MG 2009/123.1-13.*

KUSNYÁR Eveline

Hacienda sorozat / *series (2017, 2021, 2022)*

LŐRINCZ Lili Hanna

Kapcsolódás / *Connection (2019)*
Virágkáoosz / *Floral Chaos (2019)*

MAKOVECZ Anna

Variációk kalotaszegi mintára (díszpárnák) / *Variations for Kalotaszeg patterns (throw pillows), wall hanging (2009)*
Bevásárlólista (falvédő) / *Shopping list (wall hanging) (2009)*
Szókirakó (falvédő) / *Scramble (wall hanging) (2009)*

METZING Eszter

Csepegtetett hordalék / *Dripped Alluvion (2021)*
Let's play- Örökség / *Heritage; Wednesday; Testőrök / Bodyguards;*
Pizsamás banánok / *Bananas in Pyjamas (2019)*

MOLNÁR Judit Lilla

Nemzeti védőfelszerelés / *National Protective Equipment (Matyó edition) (2020)*

Nemzeti védőfelszerelés / *National Protective Equipment (Kalocsa edition) (2020)*

Hand made (2012)

PITTMANN Zsófi

Fogtündér / *Tooth Fairy / ereklyetartó / reliquary (2022)*

Vén Európa / *Old Europe / polccsík / shelf strip (2019)*

QR- kód / *QR code (2019)*

I Want to Break Free / feliratos falvédő / wall hanging (2020)

Revenge / anamorfózis, hímzett asztalterítő /

optical illusion, embroidered tablecloth (2019)

RICHTER Sára

Ami személyes / *Human Personality (részlet / detail) (2019)*

SZABÓ Eszter Ágnes

12 m² - Jöjjünk le a falvedőről 3.0 /

12 square meters-Let's Get Off the Wall Hanging 3.0 (2022)

SZIRMAY Zsanett

Soundweaving (2014)

TÓTH Márton Emil

Lidércek / *Incubuses sorozat / series (2019)*

VIGH Krisztina

Helyváltoztatási kísérlet II., / *Relocation Attempt II. (2021)*

Édes harmónia No.31 / *Sweet Harmony No.3 (2020)*

Mosom kezeimet / *I wash my hands (2022)*

OPOH

MA

af A O L O M E

Carolina

DIAVESZI

Carolina

52

en.

im

MINTÁZATOK / PATTERNS

2022. 06. 22 - 2022. 09. 03.

Kiállító művészek / Exhibiting artists: BENCZÚR Emese, CHILF Mária, IMRE Mariann, KUSNYÁR Eveline, LŐRINCZ Lili Hanna, MAKOVECZ Anna, METZING Eszter, MOLNÁR Judit Lilla, PITTMANN Zsófi, RICHTER Sára, SZABÓ Eszter Ágnes, SZIRMAY Zsanett, TÓTH Márton Emil, VIGH Krisztina

Kurátor / Curator: KISS-VÁNYA Zsófia

Deák 17 Gyermek és Ifjúsági Művészeti Galéria
Budapest, 2022

ISBN 978-615-6116-10-9

Szerkesztette / *Edited by:* KISS-VÁNYA Zsófia, KISS Richárd
Angol fordítás / *English translation:* Kenneth HANCOCK
Kiadványterv és nyomdai előkészítés / *Design and prepress:* HURTON Tamás
D17 arculat és kiadvány sorozatterv /
D17 image and layout series design: SZIGETI G. Csongor
Fotók / *Photos:* BIRÓ Dávid, BILÁK Krisztina

Felelős kiadó / Published by:
Deák17 Gyermek és Ifjúsági Művészeti Galéria, GARAMI Gréta

H-1052 Budapest, Deák Ferenc u. 17. I. emelet
+36-1-266-0482 / info@deak17galeria.hu
facebook.com/deak17galeria
instagram.com/deak17galeria
tiktok.com/@deak17galeria
www.deak17galeria.hu

A Fővárosi Önkormányzat fenntartásával működő Deák17 Gyermek és Ifjúsági Művészeti Galéria állandó és időszakos kiállítások, képző- és iparművészeti tárlatok, szakmai beszélgetések és különböző művészetpedagógiai foglalkozások szervezésével járul hozzá a 3 és 23 év közötti fiatalok művészeti neveléséhez.

Deák17 Youth Art Gallery, which is also a public space and an art education center, aims at filling the gap in art education, patronage, and talent education for the young generation aged between 3 and 23 on national and international levels. In this context, the Gallery shows permanent and temporary exhibitions, and provides space for professional dialogue in the form of workshops and other educational activities.

